

ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ 1940.

Γράφει ο Δημήτρης Μπάκας.

Γιορτάζουμε φέτος τα ογδόντα τέσσερα χρόνια από το Έπος της Γενιάς του 1940. Εκείνοι έπραξαν το ύψιστο καθήκον προς την Πατρίδα και η Ιστορία του Έθνους τους έγραψε με χρυσά γράμματα στις δέλτους της και όλες οι γενιές θα τους τιμούνε και ευγνωμονούν εσαεί.

Το κροτάλισμα των Γερμανικών πολυβόλων στις αχανείς πεδιάδες της Ευρώπης είχε παγώσει, τότε, την έντρομη ανθρωπότητα. Η πολεμόχαρη βία έγραφε, τότε, πάνω στο στήθος της Ευρώπης, το πυρίκαυστο "Ναι" της υποταγής. Και η μικρή μας Ελλάδα τόλμησε να υψώσει το γυμνό της χέρι και να χαράξει στον ουρανό με τη φλόγα της πίστewς και με το αίμα της θυσίας το αθάνατο "ΟΧΙ" της λευτεριάς.

Την 28η Οκτωβρίου του 40, με ιταμό τελεσίγραφο ο Μουσολίνι, ζητούσε διαβατήριο για την αθανασία. Ζητούσε την παράδοση της αιώνιας Ελλάδας, χωρίς όρους. Άλλως 8.000.000 καλογουαλισμένες λόγχες θα τον συνόδευαν σε έναν περίπατο μέχρι την Αθήνα.

Το τι έγινε στις επόμενες μέρες είναι σε όλους γνωστό και είναι αδύνατο να περιγραφεί άλλωστε σε ένα άρθρο και από οποιαδήποτε πέννα. Ποικιλώνυμες Ιταλικές Μεραρχίες με συχνή αντικατάσταση στρα-

τηγών. Πράσκα, Σοντού, Καβαλέρο και ο SUPER COLONELLO Μουσολίνι, μέσα σε έξι μήνες αλληλοδιαδέχθηκαν με τη σειρά τους την ντροπή της ήττας και ένα φορτίο δυσβάστακτο καταισχύνης. **Σαρώνουν οι φαντάροι μας, μαζί με τους τσολιάδες, τα εκατομμύρια τις λόγχες.**

Και γίνονται τα τανκς περίγελος της Ελληνικής μεγαλοψυχίας. Αντηχούν τριγύρω τα φαράγγια και τα χιονισμένα βουνά. **Η Κορυτσά, το Πόγραδετς, η Πρεμετή, το Αργυρόκαστρο, η Κλεισούρα, το Τεπελένι, η Χιμάρα άκουσαν με αγαλλίαση το πλατάγιασμα της γαλανόλευκης στο φύσημα του παγωμένου βορειοηπειρωτικού βοριά.**

Η ιαχή «ΑΕΡΑ» σκόρπισε, σαν φθινοπωρινά φύλλα, 30 άρθια εξοπλισμένες Μεραρχίες με 700.000 άνδρες, 17.000 οχήματα και 50.000 κτήνη. Απ' αυτούς, 14.000 θάφτηκαν στα παγωμένα βουνά, 18.000 τραυματίες και άχρηστοι από κρυοπαγήματα και 13.000 αιχμάλωτοι. Μια μακάβρια απάντηση στην κομπορημοσύνη του Μπενίτο.

Πως έγινε όμως το θαύμα; Πως το κατόρθωσαν οι Έλληνες, μια δράκα ανθρώπων, χωρίς μέσα και όπλα βαριά, χωρίς τανκς και αεροπλάνα! Κατόρθωσαν το ανθρωπίνως ακατόρθωτο! Αυτό που δίκαια ονομάσθηκε **Ελληνικό Θαύμα!** Η πίστη τους στην Πατρίδα τους όπλισε. Θάνατος ή Λευτεριά, το σύνθημα. Ένας λαός με μια φωνή. Κανένας τότε ηττοπαθής ή ακριτόμυθος. Κανένας Θερσίτης δε βρέθηκε μεταξύ των Ελλήνων. Μπροστά στον άμεσα ορατό εχθρό και το τρομερό φάσμα του χαμού της Πατρίδας οι Έλληνες, τότε, ενώθηκαν σε ένα σώμα και μια ψυχή.

Δεν ήταν, όμως, ο τρόμος που τους ένωσε. Εάν είχαν συνενωθεί από το ορμέφυτο του φόβου για τα δεινά του πολέμου θα είχε καταρρεύσει η Ελλάδα, όπως καταρρεύσαν και οι λοιπές χώρες. Μια αρμονική σύνθεση κράτησε το Έθνος όρθιο. **Αναδύθηκε, τότε, μια πρωτόγνωρη εθνική και πατριωτική συνείδηση, που είχε χαραχθεί στο είναι των Ελλήνων με το αίμα των πολυετών πολεμικών αγώνων.**

Ανδρώθηκε τότε ένα τεράστιο «εμείς». Απέναντι ήταν «εκείνοι», που θέλησαν να καταλύσουν τη λευτεριά. **Ξεκάθαρος ο εχθρός.** Κανένα δίλημμα: **ο αγώνας μέχρι εσχάτων.**

Το κρίσιμο πολεμικό γεγονός ανέδειξε στην ακέραια μορφή της την πολεμική αρετή των Ελλήνων. Ένας απέραντος άλογος και συνάμα έλλογος ενθουσιασμός πλημμύρισε και κυρίευσε τον ελληνικό λαό. Ένα διονυσιακό παραλήρημα ταυτίστηκε με το απολλώνιο φως και την «εν Θεώ» έκλαμψη. Αναδύθηκε μια πρωτόγνωρη μεταρσίωση για δράση. Η ένδοξη ελληνική ιστορία και το μέλλον της Ελλάδας δήλωσαν το βροντερό «παρόν» στην πιο κρίσιμη συνάντηση της Πατρίδας μας με την υποδούλωση και τον θάνατο.

Όχι πλέον χρόνος, αλλά ένα φέγγος αιωνιότητας απλώθηκε τότε. Τα πάντα ήταν δυνατά εκείνες τις ημέρες! Λειτουργήσαν αρμονικά όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν την Πατρίδα!

Στην ειρηνική περίοδο αλλάζει η ψυχολογία και αυτό είναι, απόλυτα, φυσιολογικό, γιατί ο άμεσος εξωτερικός εχθρός δεν είναι τόσο αισθητός. Οι αξίες μεταλλάσσονται. Ανατρέπεται η ιεράρχηση των αγαθών. Το ύπατο αγαθό της ελευθερίας της Πατρίδας ξεθωριάζει. Τη θέση του ιερού καταλαμβάνει το ατομικό συμφέρον με τις σχετικές του αξίες: την ατομική ευδαιμονία, την ευζωία, την άνεση και την κατανάλωση αγαθών. Η αλήθεια στενεύει τα όριά της. Ωραίο είναι «ό,τι αρέσει στο εγώ» και καλό θεωρείται «ό,τι συμφέρει στο άτομο». Πρυτανεύει η πλεονεξία, που γεννά τη διχοστασία. Ένας μηδενισμός επικρατεί, ο οποίος εξισώνει το όλο με το τίποτα και προκαλεί ένα τρομακτικό κενό. Η εμπιστοσύνη μετατρέπεται σε δυσπιστία. Η αγάπη σε φανερό ή συγκαλυμμένο μίσος. Η ελπίδα σε απόγνωση και απελπισία. Το μέλλον φαντάζει ζοφερό.

Το χειρότερο είναι, όμως, ότι η υπόσταση της Πατρίδας διακυβεύεται εν ειρήνη σε μεγαλύτερο, πιθανότατα, βαθμό, από όσο σε πολεμική περίοδο. Ισχύει, βέβαια, η άποψη ότι «πολιτική είναι συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα». Σε ένα παγκοσμιοποιημένο οικονομικά περιβάλλον, με μια ασύδοτη εμπορευματοποίηση, στο κυνήγι του κέρδους, που δεν υπολογίζει ουσιαστικά σύνορα εθνών-κρατών, αλλοιώνονται τα βασικά χαρακτηριστικά της ανθρωπότητάς μας. Οι πολίτες από πρόσωπα καθίστανται απλά άτομα, ευεπίφορα στην επιβαλλόμενη

από ΜΜΕ κουλτούρα. Οι συνειδήσεις αμβλύνονται. Το ατομικό συμφέρον κυριαρχεί απόλυτα και οι δεσμοί συνοχής κατάλύονται.

Την Πατρίδα την θέλουμε μόνον, όταν μας εξυπηρετεί στις ατομικές, συνδικαλιστικές ή κομματικές, αποσπασματικές προτεραιότητες. Αντίθετα, κυριολεκτικά, αγνοούμε, ότι όλα τα παραπάνω συμφέροντα έχουν σχετικό νόημα και μπορούν να βρουν ικανοποιητική λύση, ΜΟΝΟΝ, όταν υπάρχει η Πατρίδα. Θαρρούμε ότι οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε μία ολική επαναφορά των δοκιμασμένων αξιών μας. Να τοποθετήσουμε και πάλι στην πρώτη βαθμίδα των αξιών μας τη σωτηρία και την αξιοπρέπεια της Πατρίδας, αφού όμως, προσδιορίσουμε ποιας μορφής Πατρίδα θέλουμε. Άραγε τη στρυμωγμένη στο «οικονομικό καναβάτσο», που τη λοιδορεί όλη η παγκόσμια αρένα και για την οποία οι απανταχού ομογενείς μας ντρέπονται, ενώ εμείς οι ίδιοι τη μισούμε! Μια άχρωμη και απρόσωπη μονάδα, που θα τρέφεται από το φως των άλλων ή με μια δημιουργική εθνική προσωπικότητα, άξια όχι μόνον να δέχεται, αλλά και να χαρίζει στους ανθρώπους ολόκληρου του Κόσμου μας, όπως έκανε πάντοτε, κοινωνικές και πολιτισμικές αξίες!

Σε μια εποχή, σαν τη δική μας, που επικρατεί το ατομικό συμφέρον, είναι δύσκολο να μιλάμε για συλλογική προσπάθεια και καθήκον. Παρά ταύτα όμως υπάρχει ένα τελευταίο μετερίζι της ύπαρξης της Πατρίδας μας. Η «έσχατη γραμμή Εθνικής Άμυνας», που στοιχίζεται στις ψυχωμένες με γνήσια αγάπη για την Πατρίδα καρδιές των Ελλήνων. Όσων επιζητούν το προσωπικό τους συμφέρον, αλλά παράλληλα προσφέρουν και ό,τι απαιτεί η υπόσταση της Πατρίδας. Εκείνων, που διεκδικούν λιγότερα από όσα προσφέρουν και δεν επηρεάζονται από τη στάση άλλων με αλλοτριωμένη συνείδηση.

Αμέτρητες οι περιπτώσεις. Θα αναφέρουμε ενδεικτικά μόνον:

- Ο αγρότης, που ποτίζει το χωράφι του με ιδρώτα και υπομονή.
- Ο ψαράς, που ξενυχτάει στο σκοτάδι για μια καλή ψαριά.
- Ο ευσυνείδητος υπάλληλος, που δεν απεργεί σε κρίσιμο χρόνο.
- Ο γιατρός, που διανυκτερεύει κοντά στον ασθενή και γεμίζει η ψυχή του.
- Ο δάσκαλος, που εκτελεί το λειτούργημά του με γλίσχρες αμοιβές.

- Ο μηχανικός, που εκτελεί ευσυνείδητα οικονομικά το τεχνικό έργο.
- Ο δικαστής, που αποδίδει τη δικαιοσύνη μέσα σε απειλές.
- Ο ιερέας, που προσπαθεί να διατηρήσει την Πίστη μας ακίβδηλη.
- Όσοι ξενυχτούν με αυτοθυσία για την ασφάλειά μας.
- Όσοι ρίχνονται με αυτοθυσία στη φωτιά και την πλημμύρα.
- Ο στρατιώτης που φυλάει, νύχτα μέρα, σκοπιά στο Φυλάκιο «Ω»...!
- Ο ναύτης, που περιπολεί μέσα στο ανήλιο υποβρύχιο.
- Ο πιλότος που δεν γνωρίζει εάν θα επιστρέψει στην οικογένειά του.
- Τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, που δίνουν καθημερινή μάχη για τη διατήρηση του φρονήματος των ελληνόπουλων.
- Όσοι εφαρμόζουν τους νόμους της Πατρίδας από πίστη και καθήκον.
- Όσοι εθελοντικά και χωρίς ιδιοτέλεια προσφέρουν στα κοινά.

Ως ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης προς τους Τιτάνες της γενιάς του 1940, το δικό μας καθήκον, σκληρό, άκαμπτο και απαρέγκλιτο είναι: Να μη ΤΟΥΣ ξεχνάμε. Να τους τιμούμε. Να πυκνώσουμε με τη δική μας συμμετοχή τις τάξεις της «έσχατης γραμμής Εθνικής μας Άμυνας».

Ας πλημμυρίσει η καρδιά μας με το μοναδικό Ελληνικό φιλότιμο, αυτές τις μέρες της Επετείου του Θαύματος, τώρα που ηχεί και πάλι μελωδικά στα αυτιά μας, σαν κλάμα και τραγούδι συνάμα, το αιώνιο καταπίστευμά τους: « Αι ημέτεραι δυνάμεις αμύνονται του Πατρίου εδάφους ».

Δημήτρης Μπάκας.

28 Οκτ. 2024__